

14de JAARGANG, NR. 253
22 FEBRUARI 2016

IN DIT NUMMER:

1 NIEUWS

3 JAZZ OP PAPIER

Hans Dulfer, *The Story of My Life*

5 JAZZ OP DE PLAAT

Yves Peeters, Johanna Schneider,
 Maarten Ornstein, Brad Mehldau,
The Thing, JD Walter, Falga,
 GoGo Penguin e.a.

EN VERDER:

11 New York Calling (Roos Plaatsman)

12 Bestsellers en tips Jazzcenter

13 De Gouwe Ouwe (Hessel Fluitman)

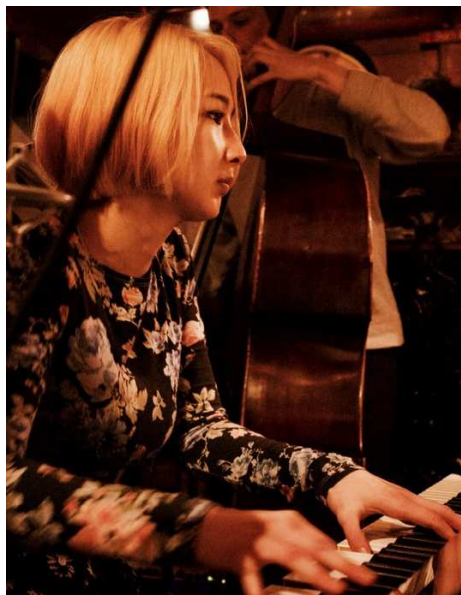
14 Jazz in beeld (Jean Schoubs)

JAZZFLITS 254

staat **15 MAART** op

<http://www.jazzflits.nl>

JAZZFLITSEN

Katja Hyunjung Ji. (Persfoto)

**Deelnemers Leiden Boonekamp
 Jazz Award 2016 bekend**

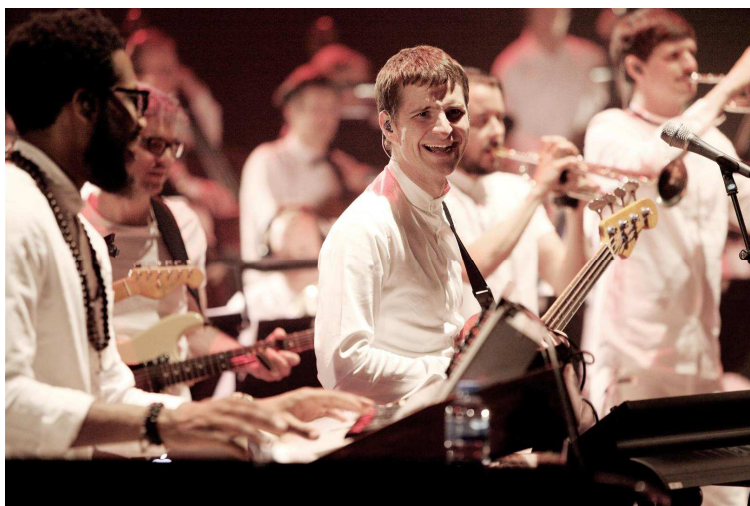
Tien conservatoriumstudenten strijden dit jaar in twee voorronden en uiteindelijk de finale op 13 maart om de Leiden Boonekamp Jazz Award 2016. Het zijn Laurie Carpenter (tp), **Katja Hyunjung Ji** (p), Gijs Idema (gt), Andreas Tofte-mark (ts), Bahghi Yemane (voc), Stan van de Wetering (ts), Adam Taylor (gt), Emilio Tritto (ss, bs), Mateusz Pulawski (gt) en Robert Koemans (p). Zij werden door een vakjury geselecteerd uit 23 aanmeldingen. De finale van de achtste editie van het concours vindt plaats in de Stadsgehoorzaal in Leiden. Eerdere winnaars van de Award waren onder anderen pianist Walter Wolff en saxofonist Floriaan Wempe.

ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDS 2003

Snarky Puppy met het Metropole Orkest tijdens een concert op 1 mei 2015 in de Rotterdamse Schouwburg (Foto: Joke Schot)

WEER GRAMMY VOOR METROPOLE ORKEST

Voor de derde keer is een album van het Metropole Orkest bekroond met een Amerikaanse Grammy Award. Op 15 februari kreeg de cd 'Sylva', die het orkest samen met de formatie Snarky Puppy maakte, een Grammy in de categorie 'Best contemporary instrumental album'. De uitreiking van de Awards vond in Los Angeles plaats.

'Sylva' werd in 2014 live opgenomen in het Energiehuis te Dordrecht. Eerder kreeg het orkest een Grammy voor een plaat met zanger Al Jarreau en een cd met gitarist John Scofield. De Grammy Awards worden jaarlijks uitgereikt en zijn onderscheidingen van de Amerikaanse platenindustrie. De vier Grammy's in de categorie jazz gingen naar Cécile McLorin Salvant, 'For One To Love' (Best Jazz Vocal Album), John Scofield, 'Past Present' (Best Jazz Instrumental Album) en het Maria Schneider Orchestra, 'The Thompson Fields' (Best Large Jazz Ensemble Album). De 'Best improvised jazz solo' was volgens de jury die van bassist Christian McBride in 'Cherokee' van het album 'Live At The Village Vanguard' (Christian McBride Trio).

NIEUWS

Maurice White (geheel links in wit pak) op de hoes van het EWF-album 'That's The Way Of The World'.

EARTH, WIND & FIRE-OPRICHTER MAURICE WHITE OVERLEDEN

Earth, Wind & Fire-oprichter-drummer Maurice White is donderdag 4 februari in Los Angeles overleden. Hij was 74 jaar oud en leed al jaren aan de ziekte van Parkinson.

Maurice White werd geboren in Memphis, Tennessee. Na zijn schooltijd verhuisde hij naar Chicago, waar hij muziek studeerde. Hij werkte vijf jaar als sessiedrummer bij platenmaatschappij Chess. Hij is te horen op platen van onder anderen Minnie Riperton, Sonny Boy Williams, Buddy Guy, Willie Dixon, Junior Wells en Chuck Berry. Ook maakte hij als sessiemuzikant platen met pianist Ramsey Lewis. Dat leidde tot een driejarig lidmaatschap van het Ramsey Lewis Trio. In 1970 vormde White in Los Angeles de groep Earth, Wind & Fire (EWF). Die maakte in die bezetting één album. Al in 1971 bezette Maurice White de groep helemaal opnieuw en legde hij de basis voor de formatie die eind jaren zeventig zijn hoogtijperiode had en tientallen miljoenen platen verkocht. Onder muzikale leiding van Maurice White (aanvankelijk samen met Charles Stepney) maakte EWF onder meer de albums 'That's The Way Of The World' (1975), 'Spirit' (1976), 'All 'n All' (1977), 'I Am' (1979) en 'Faces' (1980). Earth Wind & Fire bestaat nog steeds en speelt deze zomer onder meer op het North Sea Jazz Festival in Rotterdam. Maurice White trad al sinds midden jaren negentig niet meer met de band op.

Lees [Jazzflits](#) op uw tablet

PODIA

CEES SCHRAMA NEEMT NOGMAALS AFSCHIED

Cees Schrama tijdens zijn 'afscheid' op 25 november 2015. (Foto: Joke Schot)

Op 25 november 2015 speelde Cees Schrama in Nick Vollebregt's jazzcafé te Laren voor de laatste keer met de Gooische Compagnie, een hobbyorkest van omroepmedewerkers, zo berichtten wij in de laatste Jazzflits van 2015. Na 39 jaar vond hij het tijd om het stokje over te geven, schreven wij. Aan Hugh den Ouden, die in de jaren tachtig als trompettist aan het orkest was verbonden maar voortaan achter de toetsen plaatsneemt. Helemaal definitief blijkt dat afscheid toen niet geweest te zijn. "In verband met televisieopnames wordt mijn afscheidsconcert van de Gooische Compagnie nog eenmaal herhaald, en wel op zondag 28 februari", zo mailde Schrama ons. "Het zal zonder plichtplegingen aanvangen rond 15.00 uur en hopelijk zonder lijfelijk geweld of openbare dronkenschap eindigen om 18.00 uur." Plaats van handeling is de foyer van Theater de Speeldoos te Baarn. Aan het concert wordt meegewerkt door onder anderen Paul van Schaik, Wim van Schaik, Paul van Egmond, Erik van Lier, Harry Sevenstern, Lodewijk Bouwens, Leendert de Heer, Edvard Niessing en Marjoleine Leene. "Ik hoop u allen te mogen begroeten en beloof stellig u niet nog eens uit te nodigen voor alweer een afscheid", aldus Schrama.

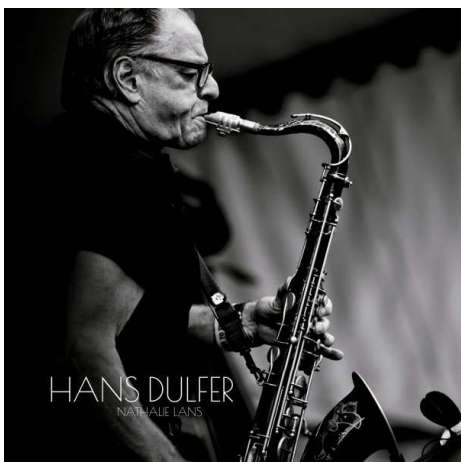
PRIJZEN

Fay Claassen krijgt Preis deutschen Schallplattenkritik

In de categorie jazz is de 'Preis der deutschen Schallplattenkritik 2016/1' toegekend aan de albums 'Live At The Amsterdam Concertgebouw' van zangeres Fay Claassen met het Peter Beets Trio en 'Ten Songs About Real Utopia' van Daniel Erdmann & Band. Fay Claassen brengt op het bekroonde album een eerbetoon aan Rita Reys. De jury: "Sie singt mit voller, runder Stimme, stabiler Intonation und spritziger Eleganz. Zwei Scat-Einladungen erweisen sich als wahrlich meisterhaft. Eine Entdeckung ist auch ihr Begleiter am Klavier, Peter Beets, der so ansteckend swingt, dass man die Füße kaum still halten kann. Insgesamt ist dies hochwertige Unterhaltung, und Claassen wirkt wie eine Art europäisches Gegenstück zu Dianne Reeves." De Preis der deutschen Schallplattenkritik werd in 1980 ingesteld door een groep recensenten die met de Preis het publiek op uitzonderlijke plaatopnamen wil attenderen. Ieder kwartaal verschijnt een Bestenliste en iedere herfst worden een jaarprijs en oorkonden uitgereikt.

JAZZ OP PAPIER

PORTRET VAN EEN MUZIKALE EIGENHEIMER

Nathalie Lans
Hans Dulfer; The Story of My Life, Young & Foolish, Part I
 Schiedam: Uitgeverij Scriptum, 2016.
 400 pag. ill. 30 x 30 cm
 ISBN 978-90-5594-988-5 geb.
 Prijs: 49,90 euro

Het formaat van deze biografie van saxofonist Hans Dulfer past bij zijn persoonlijkheid: fors, onbescheiden en brutaal. Dertig centimeter in het vierkant, vier centimeter dik en maar liefst vier kilo in gewicht. Ook de vormgeving van Eva Winkelman sluit naadloos aan bij het onderwerp met een opvallende, kleurrijke lay-out en veel, heel veel illustraties.

Auteur Nathalie Lans mocht uitgebreid duiken in het omvangrijke archief van de 75-jarige Dulfer, die vorig jaar ook nog eens zestig jaar in het vak zat. Ze moet zich als een kind in de snoepwinkel hebben gevoeld, maar heeft ook heel wat dingen moeten laten liggen, ondanks de ruime omvang van het eindproduct.

Verder heeft ze natuurlijk veel met de geportretteerde gesproken en gepeperde uitspraken aan deze muzikale eigenheimer ontlokt, precies zoals we die van Hans Dulfer kennen. Hij is iemand die nooit een blad voor de mond zal nemen, graag tegen heilige huisjes schopt, als het zo uitkomt mensen en instituten beledigt, maar ook uitblinkt in humor, sociale betrokkenheid en een eigenzinnige kijk op de wereld binnen en buiten de muziek. Lans heeft gekozen voor een strikt chronologische volgorde, waarbij ze een vast stramien hanteert. Eerst een dubbele zwarte pagina met links het jaartal, een overzicht van wat er in dat jaar (of periode) gebeurde, en rechts een foto van Dulfer. In het eerste hoofdstuk, dat de periode 1940 – 1955 beslaat, lezen we leuke anekdotes over de jonge Hans die nog niet zo bekend waren, maar al wel aangeven hoe zijn karakter zich al snel had gevormd. Zo organiseert hij als scholier een voetbalwedstrijd tussen zijn eigen Hillegomschool en de Schinkelschool in Amsterdam-West. "Een voetbalwedstrijd met in totaal wel honderd leerlingen van beide scholen in plaats van twee elftallen. Dat was bijzonder, maar niet helemaal naar de wens van de leraren... Ik kreeg de wind van voren, terwijl ik het zo goed bedoelde. Het was eigenlijk de eerste uiting van mijn sociale inslag; ik wilde graag iedereen mee laten doen met voetballen."

In de eerste hoofdstukken is Dulfer vooral zelf aan het woord, want er zal in het archief niet zo heel veel over te vinden zijn geweest. De jeugdfoto's zorgen daarbij voor een mooi tijdsbeeld. In de rest van het boek vertrouwt Nathalie Lans meer op de vele knipsels die er in huize Dulfer te vinden waren. We worden meegevoerd door de activiteiten van de hoofdpersoon, eerst in de Clous van Mechelen Combo, later in eigen bands. Vanuit de hardbop komt hij bij de freejazz, wanneer hij als een blok valt voor het spel van Albert Ayler. Hij ontpopt zich als organisator van Jazz in Paradiso, wordt medeoprichter van de muzikantenvakbond BIM en het Bimhuis, adviseert Paul Acket bij de programmering van het North Sea Jazz Festival, schrijft columns, geeft lezingen, zit in panels en speelt zo veel hij kan, door het hele land en ook daarbuiten, soms op de meest onwaarschijnlijke podia.

Naarmate het boek vordert, gaat het gekozen stramien zichzelf wat in de staart bijten. Als we in ieder hoofdstuk lezen waar Dulfer in dat jaar allemaal precies heeft gespeeld, blijft dat vaak bij een opsomming, af en toe gevolgd door de mededeling dat hij de zalen plat speelde of de boel op zijn kop zette. Het is leuk om te lezen hoe hij zich als bandleider telkens opnieuw uitvindt: met Surinaamse muzikanten in Ritmo Natural en De Perikels,

[...vervolg op de volgende pagina](#)

JAZZ OP PAPIER

Hans Dulfer eind mei 2015 tijdens de viering van zijn 75ste verjaardag in De Melkweg. (Foto: Joke Schot)

OVERZICHT GERECENSEERDE PLATEN EN BOEKEN

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaald boek of een bepaald album? Raadpleeg dan onze **index van besproken boeken en platen**. De index geeft een overzicht van de boeken en platen die in de nummers 69 tot en met heden in Jazzflits zijn besproken, alfabetisch gerangschikt naar de auteur c.q. de uitvoerende artiesten. U vindt de index rechtsonder op onze website. Als u de overzichten nu meteen wilt raadplegen, klik dan hier: <http://www.jazzflits.nl>. De nummers 69 (januari 2007) en verder zijn op de Jazzflits-website in het archief te vinden.

in de freefunk-hausse van de jaren tachtig met Reflud, om midden jaren negentig te kiezen voor dancebeats op de cd 'Big Boy'. Die laatste levert hem een ongekend succes in Japan op, geboekstaafd door sappige anekdotes over de idiote toestanden rond zijn optredens aldaar.

Toch mist het boek een wat verdergaande muzikale analyse van het werk van Dulfer, hetgeen hij toch zeker verdient. Veel verder dan constatering als 'de muzikale bijdragen van Candy Dulfer en Saskia Laroo liegen er niet om' (over het album 'Skin Deep') komt de schrijfster niet. Bovendien staan er behoorlijk wat slordigheden in de spelling van namen, zoals Bennie Baily (i.p.v. Benny Bailey, pag. 80), Gracham Moncur (i.p.v. Grachan, pag. 100), Nedley Elstak (moet Nedly zijn), het Willem Breuker Collectief (hoort met een K, pp. 123 en 150), en nog wel meer. Dat zijn weliswaar kleinigheden, maar ze irriteren als een groot deel van het boek door de opsommerigheid steeds stroever gaat lezen. Als Nathalie Lans haar hoofdpersoon wat meer zelf aan het woord had gelaten, had dat een beter, leesbaarder boek opgeleverd. Want de citaten uit de columns en interviews maken duidelijk dat Hans Dulfer een origineel, en bij vlagen hilarisch taalgebruiker is.

Herman te Loo

JAZZ OP DE PLAAT

JOHANNA SCHNEIDER QUARTET

Pridetime

Double Moon / Jazzthing

Bezetting:

Johanna Schneider (voc),
Tizian Jost (p, rhodes, vib),
Andreas Kurz (b),
Bastian Jütte (d),
+ Ack van Rooyen (flh),
Tony Lakatos (ts).

Het Duitse jazzblad Jazzthing heeft een langlopende cd-reeks met als naam 'Next Generation'. Daarin krijgen jonge Duitse musici de kans om zich op een plaat te bewijzen. Nummertje 58 is een showcase van zangeres Johanna Schneider. Ze zingt op 'Pridetime' in het Duits en Engels. Veel eigen songs, maar ook enkele door haar bewerkte standards. Haar openingsong is 'Moondance' van good old Van Morrison. Die pakt ze goed op, al geeft ze haar wordeinden wel wat te veel een trillertje; dat doet 'Van the Man' niet. Had ze het bij haar eigen interpretatie van deze song bij het scatten gelaten, dan was het helemaal af geweest. Tsja, aan sommige songs kan je maar heel moeilijk iets toevoegen zonder het gevaar te lopen er afbreuk aan te doen. Verdere geleende songs zijn 'Throw it away' van Abbey Lincoln, 'Waters of March' van Jobim, 'Since I fell for you' van Buddy Johnson en 'Turn out the stars' van Bill Evans, de pianist. Ze heeft die songs gearrangeerd voor haarzelf en haar trio. Schneider doet wel wat denken aan Carmen McRae, maar McRae heeft een lager timbre en een meer afgerond stemgeluid. Ack van Rooyen (op flügelhorn) en Tony Lakatos (op sax) spelen elk in twee stukken als gast mee. Let op: laat de cd na de laatste song nog even doordraaien. U krijgt dan nog een verrassinkje van Johanna Schneider.

Hessel Fluitman

Maak kennis met Johanna Schneider; klik hier:

<https://www.youtube.com/watch?v=JGzpeiX4Qfw>

YVES PEETERS GUMBO

The Big Easy Revisited

W.E.R.F.

Bezetting:

François Vaiana (voc),
Bruce James (voc, p),
Nicolas Kummert (ts),
Dree Peremans (tb),
Nicolas Thys (bg),
Yves Peeters (d).

Amerika is duidelijk het muzikale beloofde land voor de Belgische drummer Yves Peeters. Op zijn cd 'Sound Tracks' verkende hij al eens de wereld van de Americana. Zijn nieuwe groep, Gumbo, concentreert zich op de muziek van New Orleans. Naast vaste partners als tenorsaxofonist Nicolas Kummert en basgitarist Nicolas Thys heeft hij twee vocalisten aan zijn groep verbonden, de Belg François Vaiana en de Amerikaan Bruce James. De laatste speelt ook nog piano, en is hoorbaar beïnvloed door grootheden uit de havenstad, zoals Allen Toussaint en Dr. John. Vaiana neigt qua stemgeluid en frasering naar Elvis Costello – overigens ook een groot liefhebber van de muziek uit New Orleans. Peeters en zijn kompanen brengen op 'The Big Easy Revisited' veel songs, die goed in het gehoor liggen, maar soms ook wat blijven steken in het cliché. De blaaspartijen in een nummer als 'This time' zijn wel erg uitgekauwd. Ook is er weinig soloruimte voor het talent van Nicolas Kummert. Pas in het middenstuk van het album, met de instrumentale 'Force of nature, part 1', komt er wat eigenheid in het muzikale betoog. Het filmsche 'Force of nature, part 2' en het beklemmende 'Lighthouse', met een gedicht van Phyllis Montana-Leblanc over New Orleans na de orkaan Katrina, gaan hierop door. Het drieluik riep bij mij associaties op met het werk van Kip Hanrahan. Daarna pakt het zestal weer de draad van het begin van het album op. Vrolijke songs, met soms een flinke scheut soul erin. '24 Hours later' zou zo uit het repertoire van Costello kunnen zijn weggelopen. Zo blijft de plaat op twee gedachten hinken, en was er met meer materiaal als het middeldeel een sterker album neergezet.

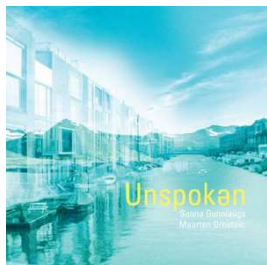
Herman te Loo

Op de site van Yves Peeters

staat een video van het nummer '24 Hours later':

<http://www.yvespeeters.com/video/>

**SUNNA GUNNLAUGS
MAARTEN ORNSTEIN
Unspoken
Sunny Sky Records**

Bezetting:

Maarten Ornstein (bkl),
Sunna Gunnlaugs (p).

**JD WALTER &
THE MICHIEL BUURSEN TRIO
Standards At Qubic
Eigen beheer**

Bezetting:

JD Walter (voc),
Michiel Buursen (p, Fender Rhodes),
Jasper Somsen (b),
Wim Kegel (d).

JAZZ OP DE PLAAT

Maarten Ornstein toog in 2014 met zijn basklarinet voor het eerst naar IJsland. Daar trad hij op met pianiste Sunna Gunnlaugs. Met haar maakte hij ook een plaatopname. Ze speelden een middag of een nacht samen met de opnameknop ingedrukt. Het resultaat is op 'Unspoken' te vinden: drie momentopnamen (vernoemd naar het uur van dat moment), twee Monk-stukken, een Ottomaanse melodie en een aantal stukken van de pianiste staan erop. Met enige fantasie kun je aan de geïmproviseerde stukken 'One o'clock', 'Three o'clock' en 'Six o'clock' afhoren hoe de twee op dat moment in de studio stonden: ontspannen en gedreven door creativiteit. De Monk-stukken zijn volledig in tact. Ze klinken dwars en eigennuttig. Een verademing. In 'Little rootie tootie' speelt Maarten Ornstein eerst het thema. Sunna Gunnlaugs begeleidt de basklarinet en geeft Ornstein de ruimte. In 'Misterioso' is dat juist andersom. Daar begeleidt de basklarinet de zwerftocht van de piano. Ze komen prachtig samen uit in de slottonen van de piano-improvisatie. Dan krijgt Ornstein weer de ruimte. Zo spelen ze elkaar de bal toe. De eigen stukken van Sunna Gunnlaugs zijn meer gedragen van sfeer. Als geheel getuigt 'Unspoken' van een geslaagde samenwerking. De op de cd-hoes over elkaar gezette foto's uit IJsland en Amsterdam geven de verstilde sfeer van de muziek mooi weer.

Hessel Fluitman

Bekijk dit duo hier live:

<https://www.youtube.com/watch?v=HW6tXuIca88>

Voor zijn cd 'Standards At Qubic' heeft de Amerikaanse zanger JD Walter het Michiel Buursen Trio als begeleiders gevraagd (zie JF 220 voor een bespreking van hun cd 'Awakenications'). Walter heeft in de VS een reputatie opgebouwd als een avontuurlijk zanger. JD kwam ruim twintig jaar geleden naar Nederland om les te nemen bij Deborah Brown. Nu geeft hij zelf regelmatig zangles aan het Prins Claus Conservatorium in Groningen. Daar leerde Michiel Buursen hem kennen. 'Standards At Qubic' is niet JD Walters eerste cd. Aan de 'overkant' heeft hij al verschillende schijfjes in de verkoop. Walter doet als zanger in eerste instantie denken aan Kurt Elling, al mist hij de urgente drive van zijn bekende collega. Wel is Walter avontuurlijker. Heel gemakkelijk wijkt hij wat verder van het thema af. Dan volgt hij nog wel het spoor, maar je kijkt toch wat bevreemd op. Walter scat ook, zoals in 'What a difference a day made'. Het werk van het trio is helder, precies en schitterend. Het is bovendien prachtig opgenomen.

‘ **JD Walter toont lef op deze avontuurlijke cd** ’

Centraal op de cd staat 'Dolphin Dance' van Herbie Hancock, waarvoor Walter zelf een tekst schreef. Tekst en thema worden door het kwartet met zorg uitgewerkt. 'Anamones Blues' is een compositie van de pianist. Hij nam als uitgangspunt voor het stuk een gedicht van de dichter Roemi. Een cd met lef, avontuur en schoonheid.

Hessel Fluitman

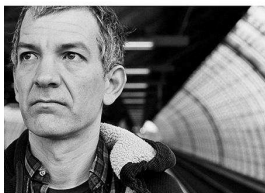
Bekijk hier een videoclip van het stuk 'Speak Low':

<https://www.youtube.com/watch?v=eFK38L3q9bM>

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

BRAD MEHLDAU
10 Years Solo Live
Nonesuch

BRADMEHLDAU
 10YEARS SOLO LIVE

Bezetting:

Brad Mehldau (p).

JAZZ OP DE PLAAT

Het meest bekende werk van pianist Brad Mehldau is waarschijnlijk de vijfdelige serie onder de titel: 'The Art Of The Trio'. Maar de pianist speelde ook veel solo. Van negentien soloconcerten in Europa gedurende de afgelopen tien jaar, zijn 32 tracks bijeengebracht op een set van acht lp's of vier cd's. Daarnaast is de muziek ook verkrijgbaar als hoogwaardige audio-bestanden. In totaal levert dat ongeveer driehonderd minuten muziek op! Mehldau beschouwt '10 Years Solo Live' dan ook als een mijlpaal in zijn carrière.

De composities waren door zijn extreme muzikale begaafdheid al kunstwerkjes toen ze live werden gespeeld. Nu ze zijn verzameld en opnieuw gerangschikt, ontstaan nieuwe kunstwerken. Mehldau verdeelde de stukken in vier thematische delen: 'Dark/light', 'The concert', 'Intermezzo/rückblick' en 'E Minor/E major'.

Door hun individuele karakter zijn de originele opnames in een nieuwe thematische context geplaatst. Mehldau heeft de volgorde van de tracks zorgvuldig bepaald en wil er een verhaal mee vertellen. In het eerste deel wil hij contrasten weergeven. Licht en donker wisselen elkaar af. In het vierde en laatste deel komen die contrasten opnieuw voorbij. En daarmee is de kringloop van tien jaar terugblikken en vooruitkijken rond.

Het album bevat korte en langere stukken, soms een plaatkant lang; tot wel achttien minuten. Vaak, en gelukkig, is het applaus weggelaten. Naast eigen werk komen ook de Beatles, Brahms, Coltrane en Monk voorbij. Rock/popsongs zoals: 'Hey you' van Rogers Waters en 'Bittersweet symphony' van The Verve en 'Waterloo sunset' van The Kinks zijn ingedeeld in 'E Minor/E major'. Mehldau geeft ze een klassieke benadering en de luisteraar mag daarbij zelf bepalen hoe het contrast van licht en donker zich manifesteert in de tonaliteit van de muziek.

Mehldau is er niet op uit zijn luisteraars te behagen, maar hij gaat volledig op in zijn eigen artistieke wereld, waarbij hij alle tijd neemt om de composities te laten ontplooiën. Een sterk voorbeeld daarvan is 'God only knows'. Hij doet er behoorlijk lang over om de flarden van het thema aan elkaar te knopen en het uiteindelijk in zijn geheel te spelen. Wat rustig en bezinnend begint, eindigt toch weer in een heftig, heel knap geïmproviseerd, wijldopend geheel, waarbij het thema niets meer lijkt dan een kleine oorzaak.

Soms is er een totale, maar geleidelijke sfeeromslag tijdens een stuk. Wat kalm en rustig begint, komt tot een onstuimig hoogtepunt met een sterke 'minimal' linkerhand. Daardoor wordt er wel wat inspanning van de luisteraar gevergd. Het beste is om met gesloten ogen en uiterste concentratie het album tot haar recht te laten komen. Het is namelijk een heerlijke ontdekkings-tocht, een intrigerend geheel. Mehldau neemt de luisteraar mee in het labyrint van zijn creatieve geest. Voor de luisteraar is het spannender om in dat labyrint aanwezig te zijn dan de uitgang te vinden.

Peter J. Korten

Beluister hier een stuk van de cd:

https://www.youtube.com/watch?v=6AIbZLICx_w

WERKING LINKS IN JAZZFLITS

In Jazzflits zijn links opgenomen naar bijvoorbeeld filmpjes op You Tube, geluidsfragmenten of websites van muzikanten. Werken deze links niet, dan is het zaak om het pdf-bestand van Jazzflits eerst op uw pc of laptop te downloaden. Het is mogelijk dat de links niet werken op een tablet of smartphone. Dan is het kopiëren en plakken van de link in uw browser de oplossing.

GOGO PENGUIN
Man Made Object
Blue Note

Bezetting:

Chris Illingworth (p).
 Nick Blacka (b),
 Rob Turner (d).

Bekijk GOGO Penguin live:

<http://bit.ly/1KDlzBk>

JAZZ OP DE PLAAT

Een klassiek pianotrio in de jazz maar dan anders. Zo zien ze zichzelf graag. Elektronische muziek maar dan op akoestische instrumenten. Zo af en toe doe je ontdekkingen waar je zo van onder de indruk bent dat je ze moet luisteren en in dit geval bespreken. Hun tweede cd ('V2.0') uit 2013 was zo'n keerpunt in mijn leven! Wat klonk dit verfrissend en vernieuwend, en evengoed ouderwets en vertrouwd... De heren spinnen hum melodisch materiaal repetitief uit, maar ondersteunen dit met hippe beats recht uit de sequencer weggedropen. Denk Neil Cowley/EST met drum&bass-grooves. Nik Bärtsch' Ronin heeft het repetitieve ook in zijn spel, maar de ondergrond is dusdanig anders dat daar de vergelijking stopt. 'Man Made Object' is GOGO Penguins Blue Note-debuut. Wat opvalt is dat sommige van hun grappige vindingen van 'V2.0' zijn gebleven, zoals het haperende-cd-speler-effect in 'Unspeakable world'. Nieuw zijn de al dan niet bewuste verwijzingen naar bekende popsongs. **Prijsvraag:** in welk nummer wordt verwezen en waarnaar? (inzendingen naar Jazzflits; platenzaak Jazz Center (Den Haag) verloot onder de goede inzenders cd's). De thema's van pianist Chris Illingworth staan vol duidelijke melodieën die goed in je hoofd blijven hangen. De stompemde baslijnen van Nick Blacka duwen de kar, maar slagwerker Rob Turner is voor mij de revelatie van dit trio. Hij speelt met het grootste gemak ingewikkelde polyritmes die recht uit een drumcomputer lijken te komen op zijn akoestische drumset. Wat geeft dit een geweldig dynamische boost aan dit geheel. Hoogtepunten van deze cd (ook op dubbel elpee verkrijgbaar met een bonustrack) zijn de openingstrack 'All res' waar de beats in en uit golven en 'Smarra' met zijn heerlijke basloopjes en ritmiek. Kortom, een band om in de gaten te houden. Ze staan op het Transition Festival 26 maart in Utrecht samen met vele andere grootheden van de hedendaagse jazz. Alleen voor de Penguins is een bezoek hieraan al de moeite waard.

Reinier van Bevervoorde

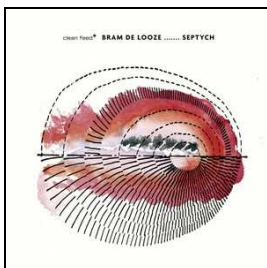
Al vanaf het openingsstuk van deze cd, 'Thorium', is duidelijk dat de jonge Belgische pianist Bram de Looze (Knokke, 1991) zich nadrukkelijk als componist wil presenteren op 'Septych', zijn debuut als leider op Clean Feed. Na een bedachtzame opening van de blazers meldt drummer Flin van Hemmen zich met orkaankracht, voor een stukje onvervalste freejazz met gierende saxen. De leider geselt de toetsen à la Cecil Taylor, om na deze explosie weer in zijn eentje stil te vallen. De celli (van Lester St-Louis, Daniel Levin) worden vervolgens mooi afgezet tegen de rieten (Robin Verheyen, Gebhard Ullmann en Bo Van Der Werf). Dit is niet een simpele structuur van een thema met variaties, maar een degelijk, architectonisch bouwsel. De rest van het album bouwt voort op de soms extreme dynamiek van de openingstrack. Maar er is ook ruimte voor sobere, klassiek aanvoerende passages (zoals de celli in 'Outreach'), de lage klanken van basklarinet en baritonsaxofoon die zorgen voor een oersoep ('Repulse') en de lichte, dansante klanken van het toepasselijk getitelde 'Land of morning calm'. Kortom, 'Septych' is een orkestraal, caleidoscopisch album dat De Looze goed op de kaart zet. Het is wel duidelijk waarom het Portugese label het in hem ziet.

Herman te Loo

Bekijk een video over de cd:

<http://bit.ly/1oswl2F>

BRAM DE LOOZE
Septych
Clean Feed

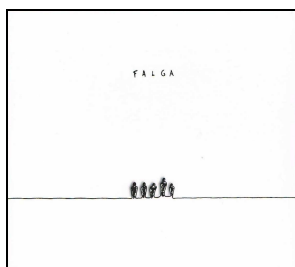

Bezetting:

Robin Verheyen (ts, ss),
 Gebhard Ullmann (ts, bkl, bfl),
 Bo Van Der Werf (bars)
 Lester St-Louis, Daniel Levin (c),
 Bram de Looze (p, comp),
 Flin van Hemmen (d).

FALGA
Falga
Cantina Records

Bezetting:

Giuseppe Doronzo (bars),
 Lucio Tasca (g),
 Federico Pozzer (p),
 Andrea Caruso (b),
 Akexandar Skoric (d).

JAZZ OP DE PLAAT

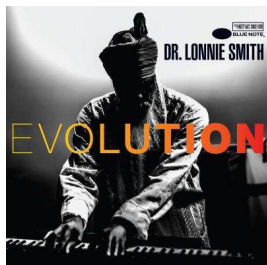
Het jonge, internationale, in Nederland opgeleide kwintet Falga houdt van contrasten, zoals te horen is op hun titelloze debuutalbum. De muziek op de cd zoekt een weg tussen compositie en improvisatie, waarbij de nadruk op het laatste ligt. Falga is daarin een collectief, waarin de afzonderlijke stemmen deel uitmaken van het totale geluid, en niet als individuen of ego's. Zo is het opvallend dat pas in het allerlaatste nummer, 'HV is my favorite piano player', baritonsaxofonist Giuseppe Doronzo flink uitpakt. Het Radiohead-achtige stuk is een mooie uitsmijter, maar komt wel als een verrassing na een zestal stukken dat het niet van een dwingende groove moeten hebben. Veel van de improvisaties zijn ritme- en tempoloos, vaak wel voorafgegaan of gevolgd door een soms complex thema. Bij die opbouw zijn wel wat vraagtekens te plaatsen, want het verband tussen het gecomponeerde en geïmproviseerde materiaal is niet altijd even duidelijk. Als er wel een sterkere connectie tussen die twee zou zijn, zou dit de improvisaties meer vorm geven en dat zou Falga ten goede komen. Nu blijven aardige ideeën soms hangen, of worden ze te weinig uitgewerkt. Dat is jammer, want het bandgeluid, met baritonsax, gitaar en piano, die vaak in dezelfde timbrehoek zitten, is bijzonder. En pianist Federico Pozzer kan aardig componeren, zoals blijkt uit het gedragen openingsstuk, 'Goedenavond', het melancholieke 6/8 walsje in 'Pigeons' en het reeds genoemde slotstuk.

Herman te Loo

Luister hier naar Falga:

<https://falga.bandcamp.com/releases>

DR. LONNIE SMITH
Evolution
Blue Note

Bezetting:

Dr. Lonnie Smith
 (Hammond B-3 organ, keyb),
 Keyon Harrold, Maurice Brown (tp),
 Joe Lovano (ss, ts),
 John Ellis (ts, bkl, fl),
 Robert Glasper (p),
 Jonathan Kreisberg (g),
 Johnathan Blake, Joe Dyson (d).

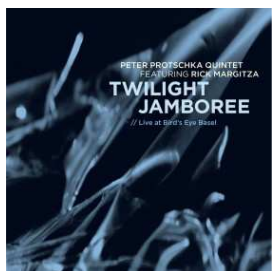
Dr. Lonnie Smith. De groovende hammond-organist met de tulband en de lange witte, vlassige baard. Wellicht omdat hij na veertig jaar weer terug op het label Blue Note is, spelen enkele gastmuzikanten van naam mee. Daardoor is deze orgelplaat wat breder van opzet. Hammond-orgels kunnen er wel een solo-instrument bij hebben. Meestal is dat een gitaar of een tenorsax. Lekker vet. Vooral als de blues wordt gespeeld. Hier zijn ook een trompet en piano van de partij. De piano, bespeeld door Robert Glasper, vervult zelfs een hoofdrol, swingend en wel, in het openingsnummer 'Play it back'. Keyon Harrold soleert op trompet en John Ellis op tenor. Een mooi begin van de cd. In de twee volgende stukken krijgt Lovano soloruimte. De Monk-standard 'Straight no chaser' wordt in triobezetting gespeeld, met gitaar en drums. De gitarist reduceert de standard tot een 'doordeweeks'-thema. Jammer. Het pièce de resistance op het album is 'My favorite things'. Het duurt elf minuten. Ook in triobezetting. De eerste minuten hoor je niets tot bijna niets. Ik dacht zelfs even dat de cd afgelopen was. Staat de geluidsschuif eenmaal open, dan neemt hij de tijd om het thema te ontwikkelen. Maar pas als de drummer erin komt, op 2:50, gaat Smith lekker los en wordt het een swingende boel. Dan is het orgelgitaar-drums-trio in volle glorie te beluisteren. Met een heel expressieve organist. In de 'African suite', het slotstuk van de cd, haalt de organist regelmatig de brul van een volksstam uit zijn keyboard, evenals het getrompetter van een olifant. Theatrale effecten die wat mij betreft in de loop van het stuk storend gaan werken. Van dat theatrale moet je houden. Het ontsiert de schijf hier en daar wel.

Hessel Fluitman

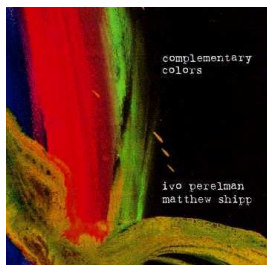
Beluister een track van de cd: <http://bit.ly/1Q5h7vm>

THE THING**Shake****The Thing Records/Trost****Bezetting:**

Mats Gustafsson (ts, bars, el-p),
 Ingebrigt Håker Flaten (b, bg),
 Paal Nilssen-Love (d)
 + Göran Kajfeš (cnt),
 Anna Högberg (as).

PETER PROTSCHKA QUINTET**Twilight Jamboree****Double Moon/ Challenge****Bezetting:**

Peter Protschka (tp), Rick Margitza (ts),
 Martin Sasse (p), Martin Gjakonovski (b),
 Tobias Backhaus (d).

IVO PERELMAN**Complementary Colors****Leo Records****Bezetting:**

Ivo Perelman (ts),
 Matthew Shipp (p).

JAZZ OP DE PLAAT KORT

Er zullen weinig cd's zijn waarop interpretaties te vinden zijn van een compositie van Ornette Coleman naast eentje van Robert Hampson, voorman van de Britse 'shoegaze'-band Loop. Het geeft wel duidelijk het muzikale credo weer van het Noors/Zweedse trio The Thing. Heavy rock en punk gaan daarbij namelijk een geslaagd huwelijk aan met extatische freejazz en avontuurlijke vrije improvisaties. Dat de heren daarbij niet weglopen voor een sterke melodie maakt de muziek van The Thing ook voor impro-haters behoorlijk goed te verteren. In stukken als 'Aim' en 'Bota Fogo' laat saxofonist Mats Gustafsson horen dat hij met zijn majestueuze toon kan betoveren alvorens in de hoogte van zijn sax te klimmen en zich grommend en gierend onder de top van de eigentijdse freejazz-screamers te nestelen. Bassist Ingebrigt Håker Flaten en drummer Paal Nilssen-Love zorgen hierbij voor de genadeloos voort beukende groove die de muziek van The Thing onweerstaanbaar maakt. En met 'Shake' heeft de groep weer een stoer en opwindend statement aan de discografie toegevoegd.

Herman te Loo

'Twilight Jamboree' nam het Peter Protschka Quintet in de Bird's Eye in Basel op. Het is een live-cd van een kwintet dat in eerste instantie lijkt op een ouderwets hardbop-vijftal. Maar de groep is wel wat moderner van opvatting. De muziek uit de speakers is eigentijdser van snit, vloeiend en avontuurlijk. Het openingsnummer, 'Witches' (een stuk van saxofonist Rick Margitza), zou misschien nog wel enigszins in de gesuggereerde stijl uit de jaren vijftig passen. Het thema komt in de improvisatie voortdurend terug. Maar de stukken van de leider en trompettist Peter Protschka zijn echt van een andere orde: van nu en avontuurlijk. Het kwintet afficheert zich als een band met veel speelluren en dat hoor je. Zelfs in het aloude 'Cry me a river' bekend van Julie London uit de jaren vijftig en van Joe Cocker vijftien jaar later. Een ietwat belegen ballad, waarin Margitza onbegeleid met de akkoorden aan de gang gaat, geheel passend bij zijn standing als ervaren Amerikaans tenorist. Weloverwogen muziek.

Hessel Fluitman**Het kwintet live in Bonn:**

<https://www.youtube.com/watch?v=EuY7d8Vkfjw>

Het is zeker niet de eerste keer dat tenorsaxofonist Ivo Perelman iets met kleuren doet. Hij is naast muzikant namelijk ook schilder, en dit album kent weer een hoesontwerp met een van zijn doeken. De luisteraar die de analogie wil doorzetten, kan in de frasen van Perelman penseelstreken horen die met grote gebaren op het doek worden gezet. En er zijn mensen die in klanken ook daadwerkelijk kleuren horen; synesthesie wordt dat genoemd. 'Complementary Colors' biedt telkens twee enkele kleuren in de titels, die in de daaropvolgende titel worden gecombineerd. Maar omdat de saxofonist altijd achteraf titels aan de improvisaties geeft, blijft dat toch wat arbitrair. Het album zet tevens de lijn voort die Perelman en pianist Matthew Shipp hebben ingezet met de cd 'Callas' (zie JF 241). De manier van spelen, zowel qua toon als qua frasering, is die van een zanger. Het is een fraaie evolutie, vanuit de rauwe klanken van het vroege werk van de New Yorkse Braziliaan naar deze nieuw ingeslagen weg.

Herman te Loo

Roos Plaatsman is zangeres en woont in New York. In Jazzflits doet ze verslag van haar muzikantenbestaan daar. (<http://roseellismusic.com>)

NEW YORK CALLING

DE HERP ALPERT COMPOSERS AWARD

Ik kijk steeds vaker naar de Amerikaanse televisie. Ik heb thuis geen televisie maar je komt een heel eind op het internet. Mijn favoriete shows zijn The Late Show met Stephen Colbert, The Tonight Show met Jimmy Fallon, The Nightly Show met Larry Wilmore en natuurlijk Daily Show met Trevor Noah. De laatste tijd kijk ik nog meer, omdat ik de Amerikaanse presidentsverkiezingen volg. Natuurlijk ben ik geïnteresseerd in de Amerikaanse politiek, ik zou heel graag willen stemmen en dat zou niet eens zo raar zijn als je bedenkt dat ik meer interesse heb in de verkiezingen dan veel van mijn Amerikaanse vrienden. Ik begin van mijn stad te houden en ben hier aan het werk, dus ik vind het belangrijk dat er een goede president gekozen wordt. Ook vanuit het oogpunt van een Europeaan lijkt het me goed dat er niet een al te gestoord persoon dit land gaat leiden. Het is echt absurd om te zien hoe de 'debatten' er hier aan toe gaan. Het debat (laten we het maar zo noemen) tussen de republikeinse kandidaten deed me nog het meest denken aan de Jerry Springer Show. Er wordt constant geschreeuwd en gescholden. Mr. Trump behoudt zich het recht voor om iedereen te onderbreken en het publiek joelt en krijst het uit van plezier. Als ik mocht stemmen zou ik voor Bernie Sanders stemmen. Hij lijkt me alles wat Amerika op dit moment nodig heeft. Een oprecht iemand die weet waar hij voor staat, die niet schreeuwt en rustig op zijn beurt wacht om te praten, iemand die zijn tegenstanders in hun waarde laat en geen nare campagnereclames uitzendt om Hillary Clinton zwart te maken. Iemand die zijn campagne bekostigt met kleine donaties van mensen die hem steunen en die daarom niet wordt omgekocht door rijkaards. Toch praten veel mensen hier alsof het toch geen zin heeft, wie er gaat winnen is al lang bepaald en iemand als Bernie Sanders heeft geen schijn van kans om ook maar iets te veranderen. Ik heb al veel apolitieke mensen ontmoet in dit land. Bernie Sanders denkt er in ieder geval heel anders over en als hij zo door gaat als hij nu doet, dan hoop ik dat hij iedereen overtuigt.

Maar goed, genoeg over mijn politieke ideeën waar ik toch niet naar kan handelen. Waar ik wel invloed op heb is mijn eigen leven en dat leven gaat goed. Ik ben (nog steeds) druk met het maken van mijn album bezig en heb geweldig nieuws te horen gekregen. Ik werd twee weken geleden gebeld door de ASCAP (American Society for Composers, Artists and Publishers) met het overweldigende nieuws dat ik een Herp Alpert Composers Award heb gewonnen voor mijn compositie 'Early in the morning'. Deze aanmoedigingsprijs wordt jaarlijks uitgereikt aan jonge talentvolle componisten en is voor mij een enorme steun in de rug. Behalve de officiële uitreiking in de lente en het feit dat mijn album zelfs al voor het is uitgebracht een Award-winnaar is, krijg ik ook nog een geldbedrag dat me in staat stelt het album verder af te maken met als eerste stap een fotoshoot aankomende vrijdag. En dat is al over twee dagen, dus ik moet nu weg om nieuwe kleding te kopen!

Bekijk Roos Plaatsman in de studio:
<https://vimeo.com/49549650>

BESTSELLERS JAZZ CENTER

Datum: 15 februari 2016

- 1 Bill Frisell**
When You Wish Upon A Star (Okeh)
- 2 Larry Young**
In Paris: The ORTF Recordings (Resonance)
- 3 Avishai Cohen**
Into The Silence (ECM)
- 4 Wes Montgomery**
One Night In Indy (Resonance)
- 5 Emil Brandqvist**
Seascapes (Skip)

Bestsellers Jazz Center is een overzicht van de best verkochte cd's van de Haagse speciaalzaak Jazz Center; (<http://www.jazzcenter.nl>).

TIPS JAZZ CENTER

- 1 Gogo Penguin**
[Man Made Object](#) (Blue Note)
Brits pianotrio met eigentijds herkenbaar geluid. Hun derde album verschijnt nu op het befaamde Blue Note label. Zie voor recensie en prijsvraag pag. 8.
- 2 Mo'Blow**
[Live In Berlin](#) (ACT)
Mo'Blow, een Duitse funk/fusion formatie uit de ACT-stal, is live een belevenis op zich. Niet te makkelijk deze cd, maar wel grooven. Trombonist Nils Landgren heeft een gastrol.
- 3 Frank Woeste**
[Pocket Rhapsody](#) (ACT)
Eerste ACT-release van de pianist van trompettist Ibrahim Maalouf, die ook op een paar nummers meetoert. Heerlijk gevarieerde plaat met hedendaagse jazz en moderne soundscapes.

Tips Jazz Center is een overzicht van cd's die volgens Reinier van Bevervoorde en Jan Bax (van de Haagse speciaalzaak Jazz Center) een plek in de Bestsellers Jazz Center verdienen; (<http://www.jazzcenter.nl>).

JAZZFLITS HOUDT U OP DE HOOGTE
JAZZFLITS HOUDT U OP DE HOOGTE
JAZZFLITS HOUDT U OP DE HOOGTE

NIEUWS

NIEUWE WEBSITE MET BLADMUZIEK VAN BELGISCHE JAZZCOMPOSITIES IN DE LUCHT

Sinds medio januari is [Jazztunesbelgium.com](http://www.jazztunesbelgium.com), een website met bladmuziek van Belgische jazzcomponisten, in de lucht. De nadruk ligt op naoorlogs werk van meerdere generaties componisten. De bladmuziek is gratis als pdf-bestand te downloaden en bij veel stukken is een audio- en/of videolink gevoegd.

Op Jazz Tunes Belgium staat op dit moment werk van Belgische jazzgrootheden als René Thomas, Bobby Jaspar, Toots Thielemans, Philip Catherine en Jack Sels. De nieuwe generatie wordt vertegenwoordigd door onder anderen Nicolas Thys, Crysthel Wautier, Marc Moulin, Jean-Paul Estiévenart, Erwin Vann, Michel Bisceglia en Frank Vaganée. In totaal biedt de website nu 170 stukken van zeventig componisten, maar gaandeweg wordt het bestand uitgebreid. Jazz Tunes Belgium heeft geen enkele commerciële intentie. Meer info: <http://www.jazztunesbelgium.com/>

Philip Catherine genomineerd voor ECHO Jazz Awards

Philip Catherine is genomineerd voor de ECHO Jazz Awards 2016. De 73-jarige gitarist is genomineerd in de categorie 'Internationale Gitarist' met zijn meest recente album 'The String Project - Live in Brussels' (ACT). Philip Catherine deelt zijn nominatie met John Scofield en Gerardo Nunez. De prijzen worden op 26 mei 2016 uitgereikt in Hamburg. De ECHO Jazz Awards zijn de belangrijkste jazzprijzen in Duitsland.

VARIA

Trompettist Ruud Breuls – op de foto tijdens een 'jazzy night' op 14 januari jl. in de Rotterdamse Schouwburg – komt 13 maart naar de Trumpetparty in Noordwijk. (Foto: Joke Schot)

Tiende editie Trumpetparty op 13 maart

Op zondagmiddag 13 maart vindt in Noordwijk de tiende editie van de Trumpetparty plaats. Het enige en grootste trompetevenement van Nederland, aldus de organisatoren. De Holland Bigband onder leiding van trompettist Jan Wessels zal voor de achtste keer de solisten begeleiden. Die solisten zijn dit jaar Allen Vizzutti (VS), Simon Gardner (VK) en Ruud Breuls, lid van de WDR bigband in Keulen. Speciale gast is Ray Bruinsma, de lead trompettist van het Metropole Orkest. Meer informatie is te vinden op: <http://www.trumpetparty.com>.

DE GOUWE OUWE VAN...

Hessel Fluitman

MILES DAVIS

Big Fun

CBS

Eigenlijk had ik niet zo veel op met Miles Davis' 'Big Fun'. Het album staat al jaren in mijn platenkast, maar zette ik slechts een heel enkele keer (even) op. Te veel muzikaal gedoe, vond ik. Het afgelopen jaar heb ik echter Ian Carrs biografie van Miles gelezen. Eerst de oude editie van 1982 en vervolgens de uitgebreide, definitieve uitgave van 1998. In die laatste uitgave begon ik ongeveer bij 1969, bij het ontstaan van de albums 'In A Silent Way' en 'Bitches Brew'. Dus zette ik ook 'Big Fun' maar weer eens op. Een dubbeleplaat, waarop het collectieve geluid van de band, zo hoor ik nu, juist zeer genuanceerd is. Het album werd in 1974 uitgebracht en bevat opnamen uit eind 1969 ('Great expectations'), begin 1970 ('Go ahead John' en 'Lonely fire') en juni 1972 ('Ife'; opgenomen een paar dagen na 'On The Corner'). Elk stuk duurt een plaatkant lang.

'Big Fun' was eigenlijk een soort stoplap. Miles had even niets opgenomen en de maatschappij bracht deze stukken toen maar uit. De opnamen die Miles de eerste maanden van 1970 maakte (waaronder 'Lonely Fire'), moesten volgens hem meteen worden uitgebracht, zo goed vond hij ze. Hij was in die tijd ook volgens Ian Carr heel creatief en gedreven bezig. In maart meldde Davis evenwel aan platenmaatschappij CBS dat ze de opnamen toch maar moesten laten liggen, want nou had hij toch goede muziek: 'Bitches Brew'. Over het uitkomen van 'Big Fun' was Miles trouwens 'not amused'. Het was ouwe muziek en niet meer belangrijk, zo vond hij. De stukken, geplaatst tussen de opnamen uit 1969, 1970 en 1972, geven echter wel een completer beeld van de ontwikkeling van Miles in die periode. Zo krijgen ze de waarde die ze verdienen.

In de rubriek 'De Gouwe Ouwe van' zingt een medewerker van Jazzflits de lof over een speciale elpee, cd of dvd uit zijn of haar eigen collectie.

VARIA

Michael Varekamp en Joy Wielkens. (Foto: Richard Hilgeman)

Theatervoorstelling LOUIS! medio maart van start

Op 18 maart beleeft in Den Haag de theatervoorstelling LOUIS!, over Louis Armstrong, zijn première. "Met muziek, film en gesproken woord wordt een reis door het hoofd van deze legende gemaakt, van het weeshuis waar hij opgroeide, tot zijn meerdere huwelijken", aldus de makers. Aan de productie werken mee: Michael Varekamp (tp), Joy Wielkens (zang), Ben van den Dungen (sax), René van Barneveld (gt), Wiboud Burkens (p), Harry Emmerly (b) en Erik Kooger (d). Samen zullen zij onder meer demonstreren hoe Louis Armstrong van invloed was op trompettisten als Miles Davis en Wynton Marsalis, maar ook op James Brown en Michael Jackson. LOUIS! is de opvolger van de productie MILES!, over Miles Davis. Speeldata: www.legendsofmusic.nl.

FESTIVAL MAART

Tom Beek komt 26 maart naar Utrecht. (Foto: Edwin van Nuil)

TRANSITION FESTIVAL

Tivoli, Utrecht

26 maart 2016

(https://www.tivolivredenburg.nl/nl/agenda/detail/4013/Transition_Festival)

Met onder anderen: Ibrahim Maalouf Red & Black Light, Avishai Cohen Trio, Robert Glasper Experiment, Roy Hargrove Quintet, Peter Brötzmann, Tord Gustavsen feat. Simin Tander, Mark Guiliiana Jazz Quartet, GoGo Penguin, Yuri Honing Acoustic Quartet, Nik Bärtsch, De Beren Gieren, Eric Revis Trio feat. Kris Davis, Reinier Baas & Jesse van Ruller, Tom Beek Kwintet, Dimami, Teus Nobel en Gideon van Gelder Lighthouse.

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 15 februari 2016

- 1 **Cyrille Aimée**
Let's Get Lost (Mack Avenue)
- 2 **Ken Fowser**
Standing Tall (Posi-Tone)
- 3 **Jeremy Pelt**
#Jiveculture (HighNote)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Tom Beetz, Reinier van Bevervoorde, Arne Van Coillie, Mike del Ferro, Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Frank Huser, Hans Invernizzi, Serge Julien, Peter J. Kortjen, Lex Lammen,

• Herman te Loo, Jan J. Mulder, Roos Plaatsman en Jorre Reynders. **Fotografie:** Tom Beetz, Jos Krabbe, Joke Schot, Jean Schoubs, Willem Schwertmann. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl). **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

BERT JORIS

JAZZ IN BEELD

Trompettist Bert Joris gaf 11 februari een workshop bij de Tasty Town Big Band onder leiding van Carlo Nardoza. Omdat hij toch in Diepenbeek was gaf hij die dag nog een concert in De Ploeg. Dit naar eigen zeggen 'eigenzinnig eetcafé' was eivol. De bezoekers konden genieten van een prachtig concert. Joris werd begeleid door gitarist Tim Finoulst en bassist Martijn Vanbuel. **(Tekst en foto: Jean Schoubs)**

CORRECTIE Jazztival, 26 maart in Alkmaar:

In het festivaloverzicht in Jazzflits 252 was onder meer het festival Jazztival opgenomen. Dit vindt op 26 maart in Alkmaar plaats. Abusievelijk is in het overzicht het programma van 2015 in plaats van 2016 vermeld. Het programma van de komende editie kunt u vinden op <http://www.jazztival.nl>.

In het kader van een 'in residence'-reeks kreeg zangeres Esther Van Hees de kans om 18 februari in het Provinciaal Domein Dommelhof (Neerpelt) een concert te geven met pianist Jeroen van Vliet en saxofonist/ basklarinettist Joris Roelofs. Van Hees is afkomstig uit Mol, maar rondde haar masteropleiding jazz-zang af in Amsterdam. (Foto: Jean Schoubs)